

Afscheid van vijf voorzitters

Dit jaar vinden diverse bestuurswisselingen plaats bij een aantal grote beroepsorganisaties. Hoe kijken de oud-voorzitters terug op hun bestuursperiode en wat zijn hun ideeën voor de toekomst?

Gert van Enk (48)

Van 2009-2014 voorzitter LAD, Landelijke vereniging van Artsen in Dienstverband

“Als ik de LAD van nu vergelijk met de LAD toen ik aantrad, dan denk ik dat de organisatie er duidelijk op vooruit is gegaan. We zijn opener en klantgerichter geworden en richten ons meer dan voorheen op samenwerking met andere partijen. Een mooi voorbeeld vind ik onze verbeterde relatie met de Orde van Medisch Specialisten: vroeger zagen we elkaar eerder als concurrent, maar nu proberen we elkaar, waar mogelijk, te versterken. Zo organiseren we gezamenlijk ledenbijeenkomsten over de inhoud van de nieuwe Arbeidsvoorwaardenregeling Medisch Specialisten in dienstverband.

Een echt dieptepunt heb ik gelukkig niet meegemaakt. Wel werden ook onze leden geconfronteerd met de verslechterde economische situatie van de afgelopen jaren. Soms was het lastig duidelijk te maken dat de overeenstemming over een cao het hoogst haalbare was en dat er echt niet meer in het vat zat. Maar van leden die uit onvrede over het gevoerde beleid hun lidmaatschap wilden beëindigen, heeft de LAD gelukkig geen last gehad. Sterker nog, ons ledenaantal is in vijf jaar tijd gegroeid van 13.000 naar bijna 16.000. Dit sterkt ook het vertrouwen in de toekomst. Door de overheveling van zorgtaken van het rijk naar gemeenten verandert de positie van artsen in jeugdzorg en verpleeghuizen in rap tempo. De LAD blijft nodig om ook voor deze artsen te knokken voor goede arbeidsvoorwaardelijke omstandigheden. Mijn opvolger Christiaan Keijzer zat al twee jaar in het dagelijks bestuur en weet dit dus als geen ander. Hij heeft mijn advies niet nodig.”

FOTO: CORNELIE DE WILDE

Corrie Jongbloed-Zoet (55)

Van 2008 tot 2014 voorzitter NVM, Nederlandse Vereniging van Mondhygiënisten

“Terugkijkend ben ik trots op de grotere bekendheid van de mondhygiënist, onder meer door het organiseren van publiekscampagnes, zoals de Week van de Mondhygiënist. Minder positief ben ik over de financiering van de mondzorg; het systeem staat er nog precies hetzelfde voor als zes jaar geleden. De NZa wil één systeem ontwikkelen voor de hele mondzorg, maar dat is een utopie. De zorgvraag verschilt namelijk per regio, dus geen praktijk is hetzelfde.

Hoewel het ledenaantal bij de NVM niet afneemt, constateer ik wel dat de jongere generatie mondhygiënisten niet meer vanzelfsprekend lid wordt. Men is calculerend en vraagt zich af: *what's in it for me?* Om in de toekomst relevant te blijven, moet de NVM ervoor zorgen dat de positie van de mondhygiënist binnen de mondzorg gegarandeerd blijft en wordt versterkt en dat de vereniging een goede (individuele) ledenservice biedt. Er is een wetswijziging in voorbereiding die ervoor moet zorgen dat de mondhygiënist vanaf 2017 onder artikel 3 van de Wet BIG komt te vallen. Dit zal ons beroep een zelfstandiger positie binnen de mondzorg geven. Ook denk ik dat de NVM een belangrijke rol kan spelen in het bewaken van de kwaliteit door bijvoorbeeld richtlijnen en protocollen te ontwikkelen.

Ik heb er alle vertrouwen in dat mijn opvolger Eveline van Rossum du Chattel de ingezette koers van de afgelopen jaren zal continueren. En zal blijven uitdragen dat preventieve mondzorg niet alleen een gunstig effect heeft op de staat van het gebit en het tandvlees, maar ook op de algehele gezondheid.”

Ludo Hellebrekers (59)

Van 2006-2014 voorzitter KNMvD, Koninklijke Nederlandse Maatschappij voor Diergeneeskunde

“In professioneel opzicht heb ik de afgelopen acht jaar als de mooiste tijd van mijn leven beleefd. Het hoogtepunt was om samen met onze achterban een complex maatschappelijk probleem als de resistentie van antibiotica te helpen oplossen. Dat was vaak nachtenlang doorhalen. En als het dan lukt, geeft dat een erg bevredigend gevoel.

Als voorzitter vond ik het niet altijd even makkelijk om alle leden achter onze plannen te krijgen. Zo'n 5 procent van de leden heeft de afgelopen jaren het lidmaatschap opgezegd. Zij hadden het gevoel dat het KNMvD-bestuur hun specifieke belangen niet voldoende behartigde. Maar soms kán dat ook niet. Het is simpelweg onmogelijk om één standpunt in te nemen als je zo'n divers pluimage – met zowel ondernemers als dierenartsen in loondienst – vertegenwoordigt.

Ondanks deze opzeggingen ben ik ervan overtuigd dat er voor de KNMvD een mooie toekomst is weggelegd. Dierenartsen hebben nu eenmaal een spreekbuis nodig, een partij die voor hun belangen opkomt. Wel zal de KNMvD haar dienstenpakket nog verder moeten toesnijden op de behoeften van het individuele lid en scherpe keuzes moeten maken over de vraag welke dienstverlening men nog zelf wil aanbieden aan de leden. Financiële dienstverlening bijvoorbeeld is zo complex geworden dat je die beter via andere partijen kunt aanbieden.

Wat ik mijn opvolger Dirk Willink zou willen adviseren? Dat vind ik zo aanmatigend, daar doe ik niet aan. Wel wil ik zeggen dat ik het mooi vind te constateren dat mijn opvolger volop investeert in de relatie met de leden. Dat is een goede zaak.”

FOTO: INOUT-STEENKAMP

Rob Barnasconi (53)

Van 2006-2014 voorzitter KNMT, Koninklijke Nederlandse Maatschappij tot bevordering der Tandheelkunde

“Op 31 december eindigt na negen jaar mijn bestuursperiode als voorzitter van de KNMT. Ik kijk terug op een ongelooflijk waardevolle periode. De tandheelkunde staat meer dan ooit op de kaart. We hebben het grote publiek duidelijk kunnen maken hoe belangrijk een gezonde mond is voor de gezondheid van het hele lichaam. En de koninklijke K, die we sinds juni dit jaar mogen voeren, is natuurlijk de slagroom op de taart.

De belangrijkste omslag die tandartsen hebben gemaakt, is dat zij hun oorspronkelijke, wat gesloten houding hebben ingeruild voor een moderne, open attitude. Dat is des te indrukwekkender als je je realiseert wat tandartsen allemaal voor de kiezen kregen. Juist toen zij in 2012 hun praktijk hadden ingericht op het experiment met vrije tarieven, draaide de politiek ditzelfde experiment uit puur opportunisme de nek om. Maar de tandartsen klaagden niet en pasten zich aan de nieuw ontstane situatie aan. Daar ben ik trots op.

De KNMT is buitengewoon gezond en gaat een mooie toekomst tegemoet. Ons ledenaantal is sinds 2006 gegroeid van 7655 naar 8665. Tandartsen zijn zich ervan bewust dat het uitvoeren van hun vak, inclusief bijbehorende bedrijfsvoering, zo complex wordt dat zij niet zonder de kennis en ondersteuning van een koepelorganisatie kunnen.

Mijn belangrijkste advies aan mijn opvolger Aad van der Helm zou zijn: ontwikkel een ‘gedragen’ langetermijnvisie voor de Nederlandse tandheelkunde en denk niet dat je als voorzitter de wijsheid in pacht hebt. Je bestaat bij de gratie van de leden.”

FOTO: INOUT-STEENKAMP

FOTO: BABEL HOGERVORST

Steven van Eijck (55)

**Van 2006-2014 voorzitter LHV,
Landelijke Huisartsen Vereniging**

“Bij mijn aantreden maakte de LHV een rommelige periode door. De positie van de huisarts stond onder druk door een dreigende overheveling van taken naar de wijkverpleegkundige. Ik kreeg de taak mee om de lieve vrede te bewaren. Dat kwam goed uit, want ik ben een man van het harmonie-model. Samen met het bestuur heb ik geprobeerd de wegen richting VWS, ZN en NZa opnieuw te plaveien. Het resultaat is dat de huisarts als poortwachter nu steviger in zijn schoenen staat dan ooit.

De inval van de mededingingsautoriteit NMa (nu ACM, red.) beschouw ik als het absolute dieptepunt van mijn voorzitterschap. Het voelde verschrikkelijk onrechtvaardig dat de NMa ons in 2012 verweet de Mededingingswet te hebben overtreden. De pijn is nog steeds voelbaar binnen

de organisatie, maar ik ben overtuigd van onze uiteindelijke ‘winst’ in de rechtszaak.

Wat mijn werk een extra dimensie gaf, is de grote diversiteit binnen de achterban, van huisartsen in loondienst werkzaam in achterstandswijken tot vrijgevestigde huisartsen in vinexlocaties. Wat hen bindt is de passie voor het bieden van generalistische, persoonsgebonden en continue zorg. Met deze drie elementen heb ik altijd geprobeerd de achterban mee te krijgen. En niet zonder resultaat: het ledenaantal is de afgelopen jaren verder gestegen. Ik twijfel absoluut niet over het toekomstperspectief voor de LHV. Er blijft een organisatie nodig die de belangen van patiënt en huisarts verdedigt in de overleggen met het ministerie en de zorgverzekeraars.

Tegen mijn opvolger Ella Kalsbeek wil ik zeggen: ga vooral genieten. Want het mogen leveren van een bijdrage aan een betere gezondheidszorg is uitermate waardevol.” <